

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก 2 กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างระดับกัน คือกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง (กลุ่มสูง) และกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ (กลุ่มต่ำ) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาในเชิงตัดขวาง (Cross sectional study) โดยศึกษารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงพัฒนาการ เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีพัฒนาการของภาษาในระหว่างอย่างไร

6.1.1 รูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของภาษาในระหว่างของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก 2 กลุ่ม ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างระดับกัน ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในระดับนามวลี ดังนี้

รูปแบบด้านหน่วยคำในระดับนามวลี

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ - geese + -s	(1) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ - geese + -s - men + -s - women + -s
(2) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ - people + -s	(2) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับ คำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์กำกับ - people + -s (3) การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามนับไม่ได้ - money + - s

รูปแบบด้านหน่วยคำที่ปรากฏในงานเขียนของกลุ่มสูงมี 2 รูปแบบ คือ การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์ กับคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ (irregular plural noun) คือ คำว่า 'geese' และการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์มาก่อน (unmarked plural noun) คือ คำว่า 'people' รูปแบบด้านหน่วยคำที่พบในงานเขียนของกลุ่มต่ำ มี 3 รูปแบบ คือ การเติมหน่วยคำพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์รูปไม่ปกติ คือ คำว่า 'geese', 'men', และ 'women' การเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามพหูพจน์ที่ไม่มีหน่วยคำแสดงพหูพจน์มาก่อน คือ คำว่า 'people' และการเติมหน่วยคำแสดงพหูพจน์กับคำนามนับไม่ได้ คือ คำว่า 'money'

ส่วนรูปแบบด้านหน่วยคำในระดับกวีาวลี ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านหน่วยคำของกวีาวลีเพียง 1 คำในกลุ่มสูง คือ คำว่า 'play' โดยผันรูปกวีาวลีเป็น 'plaies'

6.1.1.1 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

จากการศึกษารูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ในระดับนามวลีและกวีาวลีที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย มีดังนี้

1) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลี

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลีของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้แก่การใช้คำนำหน้านาม คำบอกปริมาณ ตัวกำหนด คำบอกจำนวน คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำสรรพนาม ดังต่อไปนี้

การใช้คำนำหน้านาม

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มี 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ 2) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ และ 3) การไม่ใส่คำนำหน้านาม ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้คำนำหน้านาม

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ	(1) การใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ
- zero article + indefinite singular count noun	- zero article + indefinite singular count noun
- definite article + indefinite singular count noun	- definite article + indefinite singular count noun
(2) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ	(2) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ
- zero article + definite singular count noun	- zero article + definite singular count noun
- indefinite article + definite singular count noun	- indefinite article + definite singular count noun
(3) การไม่ใส่คำนำหน้านาม (zero article)	(3) การไม่ใส่คำนำหน้านาม (zero article)
- zero article + singular count noun	- zero article + singular count noun
- indefinite article + mass noun	- indefinite article + mass noun

การใช้คำบอกปริมาณ

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกปริมาณที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์ 2) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้ และ 3) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์และนามนับไม่ได้ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้คำบอกปริมาณ

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์	(1) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์
- คำบอกปริมาณ(พหูพจน์) + นามนับได้เอกพจน์	- คำบอกปริมาณ(พหูพจน์) + นามนับได้เอกพจน์
(2) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับไม่ได้	(2) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับไม่ได้
- ไม่มีรูปที่เที่ยงเบน	- คำบอกปริมาณ(พหูพจน์) + นามนับไม่ได้
(3) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์ และนามนับไม่ได้	(3) การใช้คำบอกปริมาณกับนามนับได้พหูพจน์ และนามนับไม่ได้
- คำบอกปริมาณ(พหูพจน์) + นามนับได้เอกพจน์	- คำบอกปริมาณ(พหูพจน์) + นามนับได้เอกพจน์

การใช้ตัวกำหนด

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้ตัวกำหนดที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ใกล้ และ 2) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ไกล ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้ตัวกำหนด

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ใกล้ (near reference) - ใช้ตัวกำหนด 'this' กับนามพหูพจน์	(1) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ใกล้ (near reference) - ใช้ตัวกำหนด 'this' กับนามพหูพจน์
(2) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ไกล (distant reference) - ใช้ตัวกำหนด 'those' กับนามเอกพจน์	(2) การใช้ตัวกำหนดกับสิ่งที่อยู่ไกล (distant reference) - ไม่พบในข้อมูล

การใช้คำบอกจำนวน

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำบอกจำนวนที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้คำบอกจำนวนกับนามพหูพจน์ และ 2) การใช้คำบอกจำนวน (one) กับนามเอกพจน์ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้คำบอกจำนวน

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การใช้คำบอกจำนวน(two/ three....) กับนามพหูพจน์ - คำบอกจำนวน(two/ three.)+ นามเอกพจน์	(1) การใช้คำบอกจำนวน(two/ three....) กับนามพหูพจน์ - คำบอกจำนวน(two/ three.)+ นามเอกพจน์
(2) การใช้คำบอกจำนวน(one) + นามเอกพจน์ - คำบอกจำนวน(one) + นามพหูพจน์	(2) การใช้คำบอกจำนวน(one) + นามเอกพจน์ - คำบอกจำนวน(one) + นามพหูพจน์

การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้ Possessive genitive และ 2) การใช้ Possessive adjective กับ นาม ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ

กลุ่มสูง

(1) การใช้ Possessive genitive

- head noun + -'s + noun

(2) การใช้ Possessive adjective กับนาม

- Possessive adj. + noun + -'s

กลุ่มต่ำ

(1) การใช้ Possessive genitive

- head noun + -'s + noun

(2) การใช้ Possessive adjective กับนาม

- Possessive adj. + noun + -'s

- He's /She's + Possessive adj.

การใช้คำสรรพนาม

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนามที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้บุรุษสรรพนามที่เป็นประธานของกริยา (Subject pronoun) และ 2) การใช้บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา (Object pronoun) ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้คำสรรพนาม

กลุ่มสูง

(1) การใช้ Object pronoun

- ใช้ Subject pronoun แทน Object pronoun

(2) การใช้ Subject pronoun

- ใช้ Object pronoun แทน Subject pronoun

- ใช้สรรพนามเงา (Shadow pronoun)

กลุ่มต่ำ

(1) การใช้ Object pronoun

- ใช้ Subject pronoun แทน Object pronoun

(2) การใช้ Subject pronoun

- ใช้ Object pronoun แทน Subject pronoun

- ใช้สรรพนามเงา (Shadow pronoun)

2) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี

รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลีของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้แก่การใช้คำกริยาหลักซึ่งรวมถึงการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา การใช้กาล การใช้ คำกริยาช่วยขอกมาลา และคำกริยาเอก ดังต่อไปนี้

การใช้กริยาหลัก

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้คำกริยาหลักที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 3 รูปแบบ ได้แก่ 1)การใช้คำกริยาหลัก 2)การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา และ3) การใช้กาล ซึ่งแต่ละรูปแบบมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้กริยาหลัก

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
<p>(1) การใช้กริยาหลัก</p> <p>1.1 การใช้ V + ‘-ing’ complement</p> <p>- V + to + V-ing</p> <p>1.2 การใช้ V + to infinitive</p> <p>- V + to + V2</p> <p>- V + V</p> <p>- V + to + V-es</p> <p>1.3 การใช้ V + NP Complement</p> <p>- be + base form + NP</p> <p>(2) การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา</p> <p>2.1 subject(sing.) + verb (sing.)</p> <p>- subject (sing.) + verb (plural)</p> <p>2.2 subject (plural) + verb (plural)</p> <p>- subject (plural) + verb (sing.)</p> <p>(3) การใช้กาล</p> <p>- ใช้ Present Simple Tense แทน Past Simple</p> <p>- ใช้ Past Simple แทน Present Perfect Tense</p>	<p>(1) การใช้กริยาหลัก</p> <p>1.1 การใช้ V + ‘-ing’ complement</p> <p>- V + to + V-ing</p> <p>1.2 การใช้ V + to infinitive</p> <p>- V + to + V2</p> <p>- V + V</p> <p>- V + to + V-es</p> <p>1.3 การใช้ V + NP Complement</p> <p>- be + base form + NP</p> <p>(2) การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา</p> <p>2.1 subject(sing.) + verb (sing.)</p> <p>- subject (sing.) + verb (plural)</p> <p>2.2 subject (plural) + verb (plural)</p> <p>- subject (plural) + verb (sing.)</p> <p>(3) การใช้กาล</p> <p>- ใช้ Present Simple Tense แทน Past Simple</p> <p>- ใช้ Past Simple แทน Present Perfect Tense</p>

การใช้กริยาช่วยบอกมาลา

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาช่วยบอกมาลาที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 1 รูปแบบ ได้แก่ การใช้กริยาช่วยบอกมาลาประกอบกริยาที่ไม่ผันรูป(Base form) ซึ่งมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้กริยาช่วยบอกมาลา

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
<p>(1) <i>Modals + base form</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - modal (ยกเว้น be going to) + to + base - modal + V2 - modal + V-ing - modal + to + noun 	<p>(1) <i>Modals + base form</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - modal (ยกเว้น be going to) + to + base - modal + V2 - modal + V-ing - modal + noun

การใช้กริยาเอก

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาเอกที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) การใช้ be เป็นกริยาช่วย 2) การใช้ have เป็นกริยาช่วย และ 3) การใช้ do เป็นกริยาช่วย ซึ่งมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้กริยาเอก

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
<p>(1) การใช้ 'have' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - have + been + past participle (active voice) - have + base - have + been + V-es <p>(2) การใช้ 'do' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - do + V2 (past form) <p>(3) การใช้ 'be' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ละ 'be' หน้ากริยาเติม - ing 	<p>(1) การใช้ 'have' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - have + been + past participle (active voice) - have + base - have + been + V-es <p>(2) การใช้ 'do' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - do + V2 (past form) - do + V-ing <p>(3) การใช้ 'be' เป็นกริยาช่วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ละ 'be' หน้ากริยาเติม - ing

3) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลี

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวลีที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี ได้แก่ การใช้บุพบทวลีกับนามวลี ซึ่งมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้บุพบทวลี

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) การใช้ <i>Prep + NP</i>	(1) การใช้ <i>Prep + NP</i>
- ละคำบุพบท	- ละคำบุพบท
- ใช้ <i>Prep + V (base form)</i>	- ใช้ <i>Prep + V (base form)</i>
- ใช้คำบุพบทผิด	- ใช้คำบุพบทผิด
- ใช้บุพบทเกินเหตุ	- ใช้บุพบทเกินเหตุ

4) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของหน่วยสร้างการมีอยู่

รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมี ได้แก่ การใช้ *There + be* ซึ่งมีรูปแบบย่อยดังนี้

การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่

กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
(1) <i>There + be</i>	(1) <i>There + be</i>
- <i>Have + NP</i>	- <i>Have + NP</i>

6.1.2 พัฒนาการของภาษาในระหว่างของนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

จากการศึกษาภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ซึ่งเป็นการศึกษาในเชิงพัฒนาการเพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีพัฒนาการของภาษาในระหว่างอย่างไร จากการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยได้พบพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มในภาพรวมจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึง งานเขียน

ชั้นที่ 10 ผู้วิจัยพบลักษณะของภาษาในระหว่างมีทั้งลักษณะที่คงที่ และลักษณะที่ไม่คงที่ ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำส่วนใหญ่เป็นการใช้นามวลี ได้แก่ การใช้ตัวกำหนด คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำสรรพนาม ส่วนลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มต่ำในการใช้นามวลี ได้แก่ การใช้คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำสรรพนาม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ซึ่งปรากฏเฉพาะในกลุ่มสูง

ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบในการใช้กริยาวลี บางส่วนปรากฏในการใช้นามวลีและบุพบทวลี ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบว่าลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาวลี ได้แก่ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา การใช้กาล และการใช้บุพบทวลี ส่วนนามวลีที่มีลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างปรากฏในการใช้คำนำหน้านาม ส่วนในกลุ่มต่ำ ลักษณะที่ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาวลี ได้แก่ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา และการใช้กาล นอกจากนี้ยังพบลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวลี และหน่วยสร้างการมีอยู่ด้วย

6.2 อภิปรายผล

6.2.1 รูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

6.2.1.1 รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่าง

รูปแบบด้านหน่วยคำของภาษาในระหว่างที่พบในงานวิจัยนี้ส่วนใหญ่เป็นรูปแบบด้านหน่วยคำของนามวลีซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จากการศึกษาภาษาของผู้เรียนตามวิธีการของศึกษาของภาษาในระหว่างซึ่งให้ความสำคัญกับภาษาของผู้เรียนรายบุคคล (idiosyncratic dialect) ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบด้านหน่วยคำบางชนิดพบเฉพาะบุคคล เช่น การใช้หน่วยคำแสดงพหูพจน์กับนามประเภท irregular plural noun เช่น คำว่า mens และ womens ผู้วิจัยพบในงานเขียนของ L1 ในกลุ่มต่ำเท่านั้น การที่ผู้เรียนสร้างรูปแบบที่เบี่ยงเบนด้านหน่วยคำนี้เกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ

(overgeneralizaion) เนื่องจากผู้เรียนเรียนรู้กฎในภาษาที่สองเกี่ยวกับการเปลี่ยนรูปคำจากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์ด้วยการเติม -s แต่ยังไม่สามารถใช้กฎได้อย่างเหมาะสม

นอกจากรูปแบบด้านหน่วยคำของคำนามดังกล่าวในข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังพบรูปแบบ ด้านหน่วยคำของกริยาลี ซึ่งพบเฉพาะในงานเขียนของ H 13 ในกลุ่มสูง คือคำว่า plaies การที่ผู้เรียน สร้างรูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวเป็นการวางนัยทั่วไปเกินเหตุอีกเช่นกันเนื่องจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนนี้ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การผันรูปกริยาเมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 แต่ยังไม่ สามารถใช้กฎได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นอาจสรุปได้ว่ารูปแบบด้านหน่วยคำที่พบในงานวิจัยนี้เกิดจาก การวางนัยทั่วไปเกินเหตุด้วยเช่นกัน

6.2.1.2 รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่าง

1) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลี

สำหรับรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของนามวลี ผู้วิจัยพบว่านามวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจาก ภาษาเป้าหมายมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ 1) การใช้คำนำหน้านาม 2) การใช้คำบอกปริมาณ 3) การใช้ ตัวกำหนด 4) การใช้คำบอกจำนวน 5) การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 6) การใช้คำสรรพนาม

การใช้คำนำหน้านาม

ในการใช้คำนำหน้านามกับนามในภาษาอังกฤษอาจแบ่งเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ 1) การใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ (the) ใช้กับนามนับได้เอกพจน์ชี้เฉพาะ นามนับได้พหูพจน์ชี้เฉพาะ และ นามนับไม่ได้ที่ชี้เฉพาะ 2) การใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ (a/an) ใช้กับนามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะและ 3) การใช้ zero article หรือการไม่ใส่คำนำหน้านามในกรณีที่นามนั้นเป็นนามนับได้พหูพจน์ ที่อ้างถึงสรรพสิ่งทั่วไป รวมถึงนามนับไม่ได้ (Luksaneeyanawin, 2005) จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัย พบปัญหาการใช้คำนำหน้านามในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบที่เหมือนกันแต่ แตกต่างกันตรงปริมาณความถี่ในการปรากฏของรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งพบในกลุ่มสูง น้อยกว่ากลุ่มต่ำ

ผู้วิจัยพบว่าปัญหาในการใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะเกิดจากการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องความชี้เฉพาะทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพราะในภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านาม ทำให้ผู้เรียนละคำนำหน้านามในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในภาษาไทยสามารถแสดงความชี้เฉพาะได้โดยอาศัยการตีความจากบริบทหรือใช้ตัวกำหนดเช่น คำว่า นี่ นั้น โน้น เป็นต้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษหากคำนามเป็นสิ่งที่เฉพาะเจาะจงที่กล่าวมาแล้วหรือที่ผู้ฟังรู้ว่าหมายถึงสิ่งใดจะต้องใช้คำนำหน้านาม ‘the’

ปัญหาในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะอาจมีสาเหตุมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันเนื่องจากภาษาไทยไม่มีการใช้คำนำหน้านาม ดังนั้นผู้เรียนจึงละคำนำหน้านามกับนามในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การที่ผู้เรียนใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะแทนคำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องความชี้เฉพาะแต่ยังอยู่ในขั้นทดสอบสมมติฐานของตน ในการเลือกใช้คำนำหน้านามแบบชี้เฉพาะ

การกล่าวถึงคำนามพหูพจน์ไม่ชี้เฉพาะและนามนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษไม่ต้องใช้คำนำหน้านามใดๆมากำกับนาม ซึ่งรูปแบบนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มสูงมักจะใช้คำนามเอกพจน์แทนคำนามพหูพจน์เสมอ ดังนั้นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบคือการใช้คำนามเอกพจน์ที่ไม่มีคำนำหน้านามมากำกับแทนนามพหูพจน์ในการกล่าวถึงสิ่งทั่วไป ปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำนามเอกพจน์แทนนามพหูพจน์นี้อาจเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาไทยสามารถแสดงพจน์ได้แต่ไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ เช่น พวกเขายังเป็นเด็ก คำว่า ‘เด็ก’ ในที่นี้มีความหมายเป็นพหูพจน์แต่ไม่แสดงรูปทางไวยากรณ์ ในขณะที่คำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะต้องแสดงรูปทางไวยากรณ์หากคำนามนั้นเป็นพหูพจน์ เช่น a cat กับ cats เป็นต้น นอกจากนี้นามนับไม่ได้ในภาษาอังกฤษที่ไม่ชี้เฉพาะไม่ต้องใช้คำนำหน้านามใดๆมากำกับ แต่จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้คำนำหน้านามนับได้เอกพจน์ไม่ชี้เฉพาะ (a/an) กับนามนับไม่ได้ เช่น จากตัวอย่าง * I don't have a breakfast because I don't have a time.(L3) ทำให้ตีความได้ว่า ‘breakfast’ และ ‘time’ นับได้ในความคิดของนักศึกษาไทย

อาจสรุปได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านามในภาษาอังกฤษเกิดจากการถ่ายโอนภาษา (Language transfer) เนื่องจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำนามในภาษาอังกฤษมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์กำกับอยู่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการนับได้ นับไม่ได้ ความเป็นเอกพจน์ พหูพจน์ ความชี้เฉพาะ หรือไม่ชี้เฉพาะซึ่งเป็นลักษณะที่ซับซ้อนกว่าภาษาไทย

การใช้คำบอกปริมาณ

การใช้คำบอกปริมาณในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องการนับได้ และนับไม่ได้ ความเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ ของคำนาม เช่นกัน กล่าวคือคำบอกปริมาณในภาษาอังกฤษ บางคำปรากฏเฉพาะกับคำนามนับได้เอกพจน์เท่านั้น คำบอกปริมาณบางคำปรากฏกับนามนับไม่ได้เท่านั้น และคำบอกปริมาณบางคำปรากฏทั้งกับนามนับได้พหูพจน์และนามนับไม่ได้ จากการวิเคราะห์ ข้อมูลผู้วิจัยพบว่าปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำบอกปริมาณที่พบบ่อยคือการ ใช้คำบอกปริมาณที่ปรากฏกับ นามนับได้พหูพจน์ รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนเรียนรู้ไม่ได้คำนึงถึงคำนามที่ จะต้องปรากฏร่วมกับคำบอกปริมาณว่าจะต้องเป็นนามนับได้ หรือนับไม่ได้ เอกพจน์หรือพหูพจน์ ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการ แสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนามแต่ละจะใช้คำบอกจำนวนและลักษณะนาม มากำกับเช่น หนังสือหลายเล่ม ในขณะที่ภาษาอังกฤษจะต้องมีการแสดงพจน์ที่คำนามหากจะใช้คำบอกปริมาณ

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำบอกปริมาณเกิดจากความแตกต่าง ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำนามในภาษาไทยสามารถแสดงพจน์ได้แต่ไม่มีการ แสดงรูปทางไวยากรณ์ ในขณะที่พจน์เป็นคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่สำคัญของคำนามในภาษาอังกฤษ

การใช้ตัวกำหนด

การใช้ตัวกำหนดกับนามในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องความใกล้-ไกล รวมถึงพจน์ของคำนาม จากการวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มผู้วิจัยพบว่า มโนทัศน์เรื่องความใกล้ -ไกล ไม่ได้เป็นปัญหาในการใช้ตัวกำหนด เนื่องจากมีลักษณะที่เหมือนกับ ภาษาไทยซึ่งใช้คำว่า นี้ นั้น โน้น นั้น แต่ปัญหาการใช้ตัวกำหนดอยู่ที่คำนามที่ปรากฏร่วมกับตัวกำหนด ตัวอย่างเช่น การใช้ตัวกำหนด this กับนามนับได้เอกพจน์ มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย 1 รูปแบบ คือการใช้ this กับนามนับได้พหูพจน์ รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวอาจเกิดจากความ ซับซ้อนของการใช้ตัวกำหนดในภาษาอังกฤษเช่น this กับ these ที่ใช้บอกถึงความใกล้(near reference) เหมือนกัน แต่มีความต่างตรงคำนามที่จะมาประกอบกับตัวกำหนดทั้ง 2 คำนี้ ซึ่ง this จะต้องประกอบ กับนามเอกพจน์ เช่น this student ส่วน these จะต้องประกอบกับนามพหูพจน์ เช่น these students เป็น

ต้น ดังนั้นจะเห็นว่าปัญหาเกี่ยวกับการใช้ตัวกำหนดเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงพจน์ของคำนามที่จะมาประกอบกับตัวกำหนด

การใช้คำบอกจำนวน

การใช้คำบอกจำนวนในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับพจน์ของคำนาม กล่าวคือการใช้ cardinal numeral (two, three..) ใช้กับนามนับได้พหูพจน์เท่านั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้ cardinal numeral (two, three..) กับนามนับได้เอกพจน์รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการถ่ายโอนทางภาษา เนื่องจากภาษาไทยใช้คำบอกจำนวนกับนามและคำลักษณนามโดยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนาม เช่น หนังสือ 2 เล่ม บ้าน 3 หลัง เป็นต้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษหากจะใช้คำบอกจำนวนที่มากกว่าหนึ่งนามที่มาประกอบกับคำบอกจำนวนนั้นจะต้องเป็นพหูพจน์ เช่น two books , three houses เป็นต้น ส่วนรูปแบบที่เป็นปัญหาอีกรูปแบบหนึ่ง คือการใช้ cardinal numeral (one) กับนามนับได้พหูพจน์ อาจเกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุคือผู้เรียนอาจมีข้อสมมติฐานว่าเมื่อใดที่มีการใช้คำบอกจำนวนจะต้องประกอบกับนามนับได้พหูพจน์เท่านั้น

การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ

การแสดงความเป็นเจ้าของ (possession) ในภาษาอังกฤษสามารถกระทำได้โดยการใช้ possessive pronouns เช่น my, your, his, her, its, their, our ประกอบนาม เช่น my mother, her friends เป็นต้น นอกจากนี้ คำนามในภาษาอังกฤษยังมีการก (case) ซึ่งหมายถึงประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งชี้คำนามเพื่อบอกว่าคุณนามนั้นสัมพันธ์กับนามอื่นอย่างไรมากำกับ การกที่ว่ามีได้แก่ 1) common case เช่นคำว่า 'boy' และ 'boys' และ 2) genitive case เช่น boy's (เอกพจน์) และ boys' (พหูพจน์) หรืออาจใช้รูป of-phrase เช่น the legs of the table เป็นต้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ possessive pronoun กับนามเป็นจำนวนมาก รองลงมาคือการใช้ possessive genitive เช่น my wife's father ไม่พบการใช้รูป of-phrase นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้รูป possessive ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและพบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือการใช้ possessive genitive ทั้งนี้อาจจะเกิดจากความแตกต่างในการแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการแสดงรูปทางไวยากรณ์ที่คำนามเมื่อต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ นอกจากนี้ยัง

สามารถใช้คำว่า ‘ของ’ ในการแสดง genitive case ได้ เช่นบ้านเพื่อนฉัน บ้านของเพื่อนฉัน ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีการแสดง genitive case ที่คำนามที่ทำหน้าที่ขยายคำนามหลัก เช่น my friend’s home เป็นต้น สำหรับการใช้อย่าง possessive pronoun ที่มีรูปที่เบี่ยงเบนเป็นลำดับรองลงมานั้น ส่วนใหญ่เกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุคือมีการใช้ทั้ง possessive genitive และ possessive pronoun ดังเช่นตัวอย่าง *My mother’s is jogging with my dog.(H6)

การใช้คำสรรพนาม

คำสรรพนาม คือคำที่ใช้แทนนาม คำสรรพนามในภาษาอังกฤษ สัมพันธ์กับบุรุษ (person) ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ที่บ่งบอกว่าคำนาม หรือสรรพนามเป็นผู้พูด ผู้ที่ถูกพูดด้วย หรือเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึง จัดเป็นบุรุษที่ 1 (I, we/ me, us) บุรุษที่ 2 (you) บุรุษที่ 3 (he, she, it, they/ him, her, it, them) บุรุษสรรพนามในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับกริยา เช่นเป็นประธาน เป็นกรรมของกริยา บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา(subject pronoun) ได้แก่ I, you, we, they, he, she ,it บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา (object pronoun) ได้แก่ me, you ,us, him, her, it, them จากการวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยพบรูปแบบการใช้บุรุษสรรพนามที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย คำสรรพนามที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการใช้สรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม รองลงมาคือการใช้สรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างการใช้สรรพนามในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ในภาษาไทยคำสรรพนามที่ทำหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นประธาน หรือกรรมมีรูปเดียวกัน เช่น เขาตีฉัน คำว่า ฉัน ทำหน้าที่เป็นกรรม ส่วนประโยค ฉันเป็นนักเรียน คำว่า ฉัน ทำหน้าที่เป็นประธาน สำหรับคำสรรพนามในภาษาอังกฤษนั้น สัมพันธ์กับบุรุษ(person) และบุรุษสรรพนามในภาษาอังกฤษก็มีความสัมพันธ์กับกริยา เช่นเป็นประธาน เป็นกรรมของกริยา บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของกริยา(subject pronoun) ได้แก่ I, you, we, they, he, she ,it บุรุษสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา (object pronoun) ได้แก่ me, you ,us, him, her, it, them ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าปัญหาการใช้บุรุษสรรพนามของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเกิดจากการความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเนื่องจากบุรุษสรรพนามในภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กับกริยา คือไม่ว่าจะเป็นประธาน หรือกรรมของกริยาต่างมีรูปเดียวกัน

2) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของกริยาวลี ผู้วิจัยพบว่ากริยาวลีที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ การใช้กริยาหลัก รองลงมาคือการใช้ กริยาช่วยบอกมาลา และ การใช้กริยาเอก

การใช้คำกริยาหลัก

คำกริยาหลักในภาษาอังกฤษ คือกริยาที่สามารถปรากฏเป็นกริยาวลีของประโยค มีการผันรูปตามกาล รวมถึงมีการแสดงความสอดคล้องกับประธานในเรื่องบุรุษ และจำนวน คำกริยาหลักอาจปรากฏเพียงคำพัง หรืออาจมีส่วนเติมเต็มทั้งที่เป็นนามวลี หรือ คำกริยาที่อยู่ในรูปของ non finite verb จากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาหลักของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่มีส่วนเติมเต็มทั้งที่เป็นนามวลี และคำกริยาที่อยู่ในรูปของ non finite verb สำหรับรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการใช้ กริยาหลักตามด้วย non finite verb ที่อยู่ในรูปของ -ing complement และ to -infinitive การใช้กริยาหลักตามด้วย -ing complement และ to -infinitive เป็นลักษณะที่แตกต่างจากภาษาไทยเนื่องจากในภาษาไทย คำกริยาสามารถปรากฏเรียงต่อกันได้โดยไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยา แต่ในภาษาอังกฤษคำกริยาบางคำจะตามด้วย -ing complement บางคำตามด้วย to -infinitive หรือบางคำอาจตามด้วย -ing complement และ to -infinitive ก็ได้ ซึ่งมีความซับซ้อนกว่าภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนเช่นจากตัวอย่างประโยค * I love the sea and I like to swimming. (L29) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับ non finite verb ที่สามารถตามด้วยคำกริยาที่อยู่ในรูปของ -ing complement และ to -infinitive แต่ยังไม่สามารถใช้รูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายได้ จึงใช้ทั้ง-ing complement และ to -infinitive ซึ่งเป็นลักษณะของการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ

รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ผู้วิจัยพบเป็นลำดับรองลงมาคือการใช้ 'be' ตามด้วยกริยาหลักที่อยู่ในรูปของ base form ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้เรียนเกิดความสับสนเกี่ยวกับการใช้ 'be' และคำกริยาหลักอื่นๆ ทำให้เกิดการใช้คำกริยาทั้ง 'be' และคำกริยาหลักอื่นๆ ร่วมกัน สำหรับรูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งเนื่องจากเป็นรูปแบบที่พบมากในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย กลุ่มตัวอย่างได้อธิบายสาเหตุของการใช้ be กับคำกริยาหลัก

ที่อยู่ในรูปของ base form ว่าการใช้ 'be' กับคำกริยาหลักเป็นการแสดงถึงการใช้ Present Simple Tense ซึ่งอาจมีความเป็นไปได้ว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างการใช้ 'be' เป็นกริยาหลัก และคำกริยาหลักอื่นในประโยคที่เป็น Present Simple Tense

การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน –กริยา

คำกริยาหลักในภาษาอังกฤษ คือกริยาที่สามารถปรากฏเป็นกริยาวลีของประโยค มีการผันรูปตามกาล รวมถึงมีการแสดงความสอดคล้องกับประธานในเรื่องบุรุษ และจำนวน กล่าวคือหากประธานเป็นเอกพจน์ กริยาจะต้องมีรูปเป็นเอกพจน์ และหากประธานเป็นพหูพจน์ กริยาจะต้องมีรูปเป็นพหูพจน์เช่นกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่าการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน –กริยา ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือการใช้ประธานเป็นเอกพจน์ กริยามีรูปเป็นพหูพจน์ ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าปัญหาในการใช้คำกริยาให้สอดคล้องกันประธานเป็นผลมาจากความแตกต่างระหว่างภาษาไทย กับภาษาอังกฤษ เนื่องจากกริยาในภาษาไทยไม่มีการผันรูปเหมือนกับภาษาอังกฤษดังนั้นการผันรูปปริยายตามประธานซึ่งเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 จึงเป็นปัญหามากกว่าการใช้ประธานเป็นพหูพจน์ กริยาเป็นพหูพจน์คือไม่มีการผันรูป จากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงเรื่องพจน์ของคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค

การใช้กาล

คำกริยาในภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับมโนทัศน์เรื่องกาล ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ ที่บ่งบอกเวลาของเหตุการณ์ ซึ่งแสดงโดยคำกริยาว่าเกิดขึ้นในอดีต ก่อนอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต คำกริยาในภาษาอังกฤษจะต้องมีการแสดงกาลเสมอ รูปกริยาจะผันไปตามกาล จากข้อมูลงานเขียนผู้วิจัยพบว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในการใช้กาลมีไม่มากนัก เนื่องจากในงานเขียนส่วนใหญ่ผู้วิจัยระบุลงไปเลยว่างานเขียนแต่ละชิ้นใช้กาลอะไรเพื่อเป็นไปตามเนื้อหาในบทเรียน จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่าจากงานเขียนทั้งหมด 300 เรื่องของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีรูปแบบการใช้กาลที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายเพียง เป็นจำนวน 22 ครั้ง พบในกลุ่มสูง 6 ครั้ง และพบในกลุ่มต่ำ 16 ครั้ง รูปแบบที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมายที่พบคือการใช้ Present Simple Tense แทน tense อื่นๆ

ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Communication strategies) เนื่องจากผู้เรียนอาจมีความคิดว่าการใช้ Present Simple Tense สามารถที่จะสื่อสารได้เช่นเดียวกับการใช้กาลอื่นๆ

การใช้กริยาเอก

คำกริยา be, have , และ do ในภาษาอังกฤษเป็นกริยาประเภทกริยาเอก เนื่องจากมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากคำกริยาอื่นๆ กล่าวคือคำกริยาทั้ง 3 คำนี้สามารถทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย (auxiliary) ได้ และขณะเดียวกันก็สามารถทำหน้าที่เป็นกริยาหลัก ที่มีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ทั้งกาล มาลา และวาก ประกอบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่า การใช้กริยาเอก ที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดคือการใช้ have มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนคือมีการใช้ have been ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past participle การใช้ have ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form และการใช้ have been ตามด้วยกริยาเติม -es รูปแบบที่เบี่ยงเบนเกี่ยวกับการใช้ have เป็นกริยาช่วยนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องของการณ์ลักษณะสมบูรณ์ และพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงรูป คำกริยาหลัก การใช้ have been ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past participle เช่น ในประโยค *I have been studied English for 12 years. (H 15) เป็นการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ คือผู้เรียนพยายามเปลี่ยนรูป กริยาที่ตามหลัง have ให้อยู่ในรูปของ past participle ทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยพบรูปแบบนี้มากในงานเขียนของกลุ่มสูง ส่วนการใช้ have ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form และการใช้ have been ตามด้วยกริยาเติม -es แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องของการณ์ลักษณะสมบูรณ์เช่นกัน แต่ยังไม่สามารถผันรูปกริยาที่ตามหลัง หลัง have ให้อยู่ในรูปของ past participle ได้

สำหรับรูปแบบที่เบี่ยงเบนที่ผู้วิจัยพบเป็นลำดับรองลงมาคือการใช้ do คือมีการใช้ do/didn't ตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ past form ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การใช้กริยาช่วย do แต่เกิดการวางนัยทั่วไปเกินเหตุในการที่จะแสดงกาล เช่นในอนุพากย์ * ...when I didn't used it. มีการแสดงกาลทั้งกริยาช่วยและกริยาหลัก ส่วนรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่พบเป็นลำดับที่สามคือ การใช้ be ที่เป็นกริยาช่วย รูปแบบที่เบี่ยงเบนที่พบส่วนใหญ่คือการละ be เช่น * They ^ playing kite in the park. (H6) รูปแบบที่เบี่ยงเบนดังกล่าวนี้อาจตีความได้ว่าคำกริยา ' be' มีความหมายไม่เด่นเท่าคำกริยา 'playing'

การใช้กริยาช่วยบอกมาลา

ในภาษาอังกฤษกริยาช่วยบอกมาลาจัดเป็นคำกริยาช่วยประเภทหนึ่งที่ใช้เสริมความหมายให้กับกริยาหลักซึ่งอาจเสริมความหมายเพื่อบอกความคาดคะเน บอกความสามารถ บอกความเป็นไปได้ หรือบอกความจำเป็น เป็นต้น กริยาช่วยบอกมาลาที่พบในข้อมูลส่วนใหญ่เป็นกริยาช่วยบอกมาลาในกลุ่มที่เรียกว่า Central modals เช่น can, could, may, might, will, would เป็นต้น (Quirk et al, 1985) และจากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบรูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างในการใช้ Modal กับคำกริยาหลักของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มในลักษณะเดียวกัน คือปัญหาเกี่ยวกับเรื่องรูปของคำกริยาหลักที่ใช้กับกริยาช่วยบอกมาลา ตัวอย่างเช่นการใช้กริยาช่วยบอกมาลา กับคำกริยาที่อยู่ในรูปของ Past form หรือ to infinitive แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนอาจเกิดความสับสนเกี่ยวกับการใช้ กริยาช่วยบอกมาลา กับ to-infinitive complement นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กริยาช่วยบอกมาลา ‘will’ และ ‘must’ ในจำนวนที่บ่อยครั้งกว่าการใช้ ‘be going to’ และ ‘have to’ ซึ่งอาจเป็นเพราะรูปของ ‘be going to’ และ ‘have to’ ซับซ้อนกว่า ‘will’ และ ‘must’

3) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลี

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลี ผู้วิจัยพบว่าบุพบทวลีที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือ 1) การละบุพบท 2) การใช้บุพบทตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form 3) การเลือกใช้บุพบทผิด และ 4) การใช้บุพบทเกินเหตุ ในภาษาอังกฤษบุพบทวลีคือวลีที่ประกอบด้วยบุพบท กับนามทำหน้าที่ขยายความและเป็นหน่วยภาษาที่ไม่ปรากฏก็ได้ เช่น ประโยค He is walking his dog in the garden. วลีที่ขีดเส้นใต้คือบุพบทวลี ซึ่งประกอบด้วยบุพบท in กับนามวลี the garden บุพบทวลีนี้ ถ้าไม่ปรากฏก็ไม่ทำให้ใจความสำคัญของประโยคผิดไปแต่อย่างใด บุพบทส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษใช้แสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของเวลา สถานที่ วัตถุประสงค์ และอื่นๆ คำบุพบทที่ใช้บ่งเวลาในภาษาอังกฤษ เช่น about, after, at ,by เป็นต้น ส่วนบุพบทที่ใช้บ่งสถานที่ เช่น about , from, on, in, over บ่งบอกวัตถุประสงค์หรือสาเหตุ เช่น according to , due to เป็นต้น จากการวิเคราะห์รูปแบบของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวลีในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จะเห็นว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายมากที่สุดคือการละคำบุพบท ส่วนรูปแบบที่เบี่ยงเบนที่พบเป็นอันดับรองลงมาคือการใช้บุพบทตามด้วยกริยาที่อยู่ในรูปของ base form ลำดับที่สามคือการเลือกใช้บุพบทผิด และลำดับที่สี่คือการใช้บุพบทเกินเหตุ ปัญหาในการใช้บุพบทอาจเป็นเพราะความแตกต่าง

ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ในภาษาไทยคำบุพบทอาจใช้ในปริบทที่จำกัด ในขณะที่ภาษาอังกฤษสามารถใช้ได้หลายปริบท เช่น คำว่า บน ในภาษาไทยจะใช้ในการบอกตำแหน่ง แต่คำว่า on ในภาษาอังกฤษสามารถใช้ในหลายปริบท เช่น ใช้บอกวัน หรือระบุชื่อถนน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษมีลักษณะที่ซับซ้อนมากกว่าภาษาไทย

4) รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของหน่วยสร้างการมีอยู่

ในการวิเคราะห์รูปแบบด้านวากยสัมพันธ์ของการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ผู้วิจัยพบว่าการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย เพียง 1 รูปแบบ ซึ่งพบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม แต่จะพบในกลุ่มต่ำในปริมาณที่มากกว่ากลุ่มสูง รูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ คือการใช้กริยา 'Have' กับนาม ซึ่งเหมือนกับในภาษาไทย คือการใช้คำว่า มี ตามด้วยคำนาม เช่น มีคนมาก ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนนี้เกิดจากการถ่ายโอนภาษา คือใช้รูปแบบในภาษาที่หนึ่งในการเรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ผู้เรียนอาจจะยังไม่เข้าใจความแตกต่างในการใช้โครงสร้าง Have + NP และ There + be ในภาษาอังกฤษ

จากการศึกษารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มดังที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่ารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความเป็นระบบเนื่องจากมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายคงที่ รูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายด้านหน่วยคำเกิดจากการวางนัยทั่วไปเกินเหตุ ซึ่งพบทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ส่วนรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายด้านวากยสัมพันธ์เกิดจากการถ่ายโอนภาษา การวางนัยทั่วไปเกินเหตุ และกลวิธีการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบลักษณะคงตัวเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม (article) ซึ่งพบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทุกคน ดังนั้นอาจสรุปได้ว่ารูปแบบของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำในระดับหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันมากนัก แต่จากการวิเคราะห์ปริมาณของรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายผู้วิจัยพบว่ารูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในกลุ่มสูงมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มต่ำซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มสูงมีพัฒนาการในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มต่ำ

6.2.2 อภิปรายเชิงพัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

จากการศึกษาลักษณะของภาษาในระหว่างในเชิงพัฒนาการ ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีลักษณะทั้งที่เป็นแบบคงที่และไม่คงที่ ลักษณะคงที่นั้นส่วนใหญ่ปรากฏในการใช้นามวลีที่พบทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ส่วนลักษณะไม่คงที่มี 2 แบบย่อย คือ ลักษณะไม่คงที่ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ในที่สุด และลักษณะไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ และยังผิดซ้ำๆ ทั้งที่ได้มีการเรียนการสอนแล้ว ลักษณะเช่นนี้เรียกได้ว่าเกิดลักษณะคงตัว การแก้ไขลักษณะคงตัวในผู้เรียนอาจต้องอาศัยการทำแบบฝึกแบบเข้มข้น รวมทั้งการให้ผู้เรียนฝึกแก้ไขงานของตนเอง โดยการกำกับดูแลจากเพื่อนและอาจารย์ (self monitoring and monitoring from peers and instructor)

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่า ลักษณะไม่คงที่ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ในที่สุด ส่วนใหญ่เป็นการใช้กริยาวลี ส่วนลักษณะไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ ได้แก่ การใช้คำนำหน้านาม ซึ่งปรากฏในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

การศึกษาภาษาในระหว่างทั้งลักษณะคงที่และไม่คงที่ สามารถแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้ เนื่องจากลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่มีรูปตรงกับภาษาเป้าหมาย แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายแสดงให้เห็นถึงการเกิดลักษณะคงตัว ซึ่งอาจจะแสดงว่าผู้เรียนยังไม่มีพัฒนาการทางภาษา ส่วนลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่าง เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ภาษาของผู้เรียนอยู่ในช่วงของการปรับเปลี่ยนในระหว่างที่ผู้เรียนมีการเรียนรู้ภาษาเพื่อพัฒนาภาษาของตนให้ไปสู่ภาษาเป้าหมาย

6.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาภาษาของผู้เรียนโดยใช้แนวคิดการศึกษาภาษาในระหว่าง มีความน่าสนใจตรงที่ว่าการวิเคราะห์ภาษาแนวนี้เน้นตัวผู้เรียนเป็นหลัก โดยศึกษาทั้งสิ่งที่เรียกว่าข้อผิดพลาด กับสิ่งที่ผู้เรียนใช้ได้ถูกต้องแล้วเพื่อดูความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในขณะนั้น ซึ่ง คอร์ดเดอร์ (Corder, 1974) เรียกว่าความรู้ทางภาษาในช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional competence) การวิเคราะห์ภาษาในแนวนี้จึงมองว่าผู้เรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อยๆ และสร้างระบบภาษาของตนขึ้นมา

ในช่วงที่ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ ผู้เรียนอาจแก้ไขข้อผิดพลาด แต่ในขณะเดียวกันก็อาจมีข้อผิดพลาดใหม่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเมื่อเรียนรู้กฎใหม่ ลาร์เซน- ฟรีแมน (Larsen-Freeman, 1991) กล่าวว่าพัฒนาการการเรียนรู้ภาษานั้นไม่ได้อยู่ในลักษณะเส้นตรงเสมอไป บางครั้งผู้เรียนก็อาจจะลืมและสร้างข้อผิดพลาดซ้ำอีกได้ การพัฒนาการเรียนภาษาจะเป็นเหมือนรูปตัวอักษร U คือผู้เรียนอาจถอยหลังได้ จากการศึกษาครั้งนี้ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการศึกษาภาษาในระหว่างโดยได้ติดตามการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง 2 ภาคการศึกษา ผู้วิจัยพบรูปแบบการพัฒนาที่มีใช่เป็นการวนกลับมาผิดใหม่แบบ U ดังที่ฟรีแมน (1991) เสนอ แต่ยังพบข้อผิดพลาดประเภท S (spiral) คือ ผิดแล้วถูกแล้วผิดซ้ำอีก แบบเวียนกลับมาใหม่ ในกรณีดังกล่าว ผู้วิจัยคิดว่าความรู้ทางภาษาของผู้เรียนอยู่ในช่วงปรับเปลี่ยน เช่นในงานเขียนชิ้นที่ 1 สามารถใช้คำนำหน้านามแบบไม่ใช่เฉพาะได้ตรงกับภาษาเป้าหมาย แต่งานเขียนชิ้นต่อไป ใช้ได้ถูกบ้างไม่ถูกบ้างสลับกันไป เป็นต้น นอกจากนี้การศึกษารายบุคคลของผู้เรียนโดยใช้แนวคิดของการศึกษาภาษาในระหว่างทำให้ผู้วิจัยเห็นการเกิดลักษณะคงตัว (Fossilization) ในการละคำนำหน้านาม (a/an) กับนามนับได้เอกพจน์ไม่ใช่เฉพาะในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทุกคน

แนวคิดและวิธีการศึกษาภาษาในระหว่างนั้น นอกจากจะมีประโยชน์สำหรับการศึกษารื่องการรู้ภาษาและการเรียนการสอนภาษาที่สองที่ทำให้ทราบถึงปัญหาของผู้เรียนทั้งแบบกลุ่มและแบบเฉพาะรายบุคคลแล้ว การศึกษาภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบของการศึกษาทั้งแบบที่เป็นเชิงตัดขวาง (Cross sectional study) ซึ่งเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก และแบบที่เป็นการศึกษาเชิงต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ซึ่งศึกษาในรายบุคคลนั้น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้สอนภาษา โดยเฉพาะการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ที่สามารถจะนำไปใช้เพื่อการศึกษาวิจัยให้ทราบถึงพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

การศึกษาด้านการเรียนรู้และพัฒนาทางภาษาของผู้เรียนเฉพาะรายบุคคลนั้นดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องยุ่งยากและต้องใช้เวลาในการศึกษาพอสมควร เพราะจะต้องอาศัยวิธีการศึกษาเชิงต่อเนื่องระยะยาวซึ่งอาจเป็นอุปสรรคสำหรับผู้สอนภาษาที่มักมีงานอื่นนอกเหนือจากการสอน อย่างไรก็ตาม วิธีการเช่นนี้จะเป็ประโยชน์อย่างมากที่จะพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียน หาก “เรา” ในฐานะครูผู้สอนภาษาเชื่อว่าผู้เรียนภาษาทุกคนมีสามัคติยะที่จะพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของตนเองได้ ผู้สอนอาจใช้วิธีให้ผู้เรียนเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดของตนเองเพื่อให้เกิดความตระหนักรู้ในภาษาของตน (Language awareness) ความตระหนักรู้นี้หากมีการกำกับดูแลด้วยตนเองและมีการอภิปรายข้อผิดพลาดกับเพื่อนและผู้สอนเป็นกิจกรรมหนึ่งในการเรียนการสอนน่าจะช่วยให้

ผู้เรียนเกิดการพัฒนาไปสู่ภาษาที่สองที่เรียนได้ในท้ายที่สุด การพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ใกล้กับภาษาเป้าหมายมากที่สุดจึงเป็นเรื่องที่ “สนใจ” ของผู้สอนอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะแนวคิดและแนวทางการศึกษาในทำนองนี้แก่ผู้ที่สนใจและ “มีเวลา” ที่จะเอาใจใส่ ติดตาม ดูแล แก้ไข การใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการเกิดลักษณะคงตัวของภาษาในระหว่างที่ปรากฏออกมาในรูปแบบต่าง ๆ จากการใช้ภาษาของผู้เรียน จะเป็นฐานข้อมูลอย่างดีให้แก่ผู้สอนที่สนใจศึกษาในทำนองนี้ รวมไปถึงการศึกษาจากรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ลดลง

นอกจากนี้การศึกษาภาษาในระหว่างยังทำได้ในเชิงตัดขวาง ซึ่งเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยเพื่อศึกษาในเชิงพัฒนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งน่าจะมีการศึกษาภาษาของผู้เรียนที่มีพัฒนาการทางภาษาคำมาก เพื่อดูว่าผู้เรียนที่มีพัฒนาการทางภาษาคำมากนั้นมีโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนได้อีกหรือไม่ การศึกษาภาษาในระหว่างจึงเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจภาษาของผู้เรียนต่อไปในอนาคต